

MIRADES

Maria Lluïsa Pérez i Dídac Barquero

Abril - maig 2015

MIRADES

ROMÀ DE LA CALLE / MARIA LLUÏSA PÉREZ

MIRADES

*Maria Lluïsa Pérez
i Dídac Barquero*

2015

CENTRE OVIDI MONTLLOR

Col·labora i Patrocina:

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante

AJUNTAMENT D'ALCOI

CENTRE OVIDI MONTLLOR

ROMÀ DE LA CALLE / MARIA LLUÏSA PÉREZ

MIRADES
Maria Lluïsa Pérez i
Dídac Barquero

CENTRE OVIDI MONTLLOR

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESSOR:

Antoni Ariño (UV)
Romà de la Calle
Carles Cortés (UA)
Daniel Giralt-Miracle
Joan A. Llinares
Tomás Lloréns
Xavier Mariscal
Wences Rambla (UJI)
Isabel-Clara Simó
Esther Sitges (UMH)
Vicent M. Vidal
Victòria Vivancos (UPV)

COORDINACIÓ:

Acció Cultural del País Valencià

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

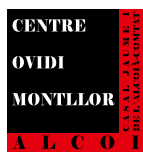
Autor: Antoni Miró

Títol: Faré vacances 2012

Tècnica: Corten 500x240x42

Lloc: Passeig Ovidi Montllor

Col·labora i Patrocina:

EDITA: Ajuntament d'Alcoi

MAQUETACIÓ: Gilberto Dobón

TRADUCCIÓ: Ximo Victoriano. Gabinet de Normalització Llingüística - Aj. d'Alcoi

© CENTRE OVIDI MONTLLOR

© DELS AUTORS

© AMB-DISSENY

DIPOÏT LEGAL: A 256-2015

Gràfiques Alcoi S.L.U.

U T P H O T O G R A P H I A ... P I C T U R A

Les complexes relacions interdisciplinàries que es donen al si dels contextos artístics, han sigut sempre, per a mi, summament interessants i suggeridors, bé es decantaren tant cap a la hibridació i els préstecs mutus, com si s'accentuaven, per contra, les preferències –per compensació– en favor dels purismes o de les especificitats corresponents. I la veritat és que he pogut viure, en la pràctica crítica, el desenvolupament d'ambdós extrems.

Recordem com, d'una banda, l'estructuralisme i la semiòtica –allà pels anys seixanta i següents– idolatraven la recerca i la investigació del que es denominava, no sense una certa solemnitat, *l'específic artístic*, en cada àmbit respectiu. Així havíem d'investigar –segons el domini habitat que fóra– “l'específic filmic” o “l'específic fotogràfic”, “l'especificitat del còmic” o “les especificitats de la teatralitat, de la pintura o del cartellisme”... I en aquestes tasques ens embarcàvem a fons, rastrejant i discutint principis, normes i puritats, amb un entusiasme contagiós.

Però, heus ací, que unes dècades després, amb els vents de la postmodernitat escombrant ja amb força les cobertes de les nostres investigacions –que sempre volíem mantenir flotant i al dia–, comencem a variar d'estratègies, alterant objectius i encreuant metodologies plurals, atés que allò que es postulava, com a autènticament recent, ja no eren les *especificitats* sinó més aviat les *hibridacions*, ja no eren els purismes formals sinó, sobretot, els *préstecs*, les *citacions* i els *sincretismes*.

Sobre els dos extrems alternants –especificitats *versus* contaminacions, autonomies *versus* heteronomies– s'havien anat alçant, amb una solidesa perfecta, les *construccions interdisciplinàries de les arts*, com mapes cartogràfics explicatius, oberts a les noves possibilitats estètiques, sobrevingudes fèrtilment en aquelles dècades. I així hem continuat passant pàgines –entre experiències i accions expansives–, especulant sobre opcions de reinterpretació, assajant diàlegs i obrint camps d'heterogeneïtat, que ens han conduït al trànsit cronològic definitiu entre ambdós segles. I ací estem, en plena crisi sociocultural, com una allargada ombra de la insatisfacció política, donant-li pàbul a la imaginació i regatejant nous senyals a la mateixa realitat circumdant, des de qualssevol angulacions prometedores, potenciant mirades joves, emparades per altres sòlides trajectòries precedents –com és el cas concret que ens ocupa–, somiant constantment reptes arriscats, pertot arreu.

Justament en aquesta seqüència de fragments de memòria triada, que hem establert breument, a manera d'estricta proemi, per arribar fins ací –tot traçant un mapa preparatori d'opcions viables–, ens hem trobat, entre les mans, amb les últimes propostes visuals de la professora María Luisa Pérez (Alcoi, 1945) i els plantejaments recents de Dídac Barquero (València, 1970), barrejant, conjuntament, opcions dialogants entre fotografia i pintura, que centren precisament els seus camps originaris respectius d'investigació creativa.

¿Ens atrevirem a reinterpretar, potser lliurement, en aquesta conjuntura interdisciplinària que ens emmarca, *mutatis mutandis*, el famós vers 361 de l'horaciana *Epístola als Pisons*? El missatge ara représ, ja amb una nova formulació adaptada, seria exactament: *Ut photographia... pictura* o bé inversament *Ut pictura... photographia*.

Sempre tenint, per a això, imaginativament, el permís transgressor del mateix Horaci, assumiríem amb eficàcia, per treure nova saba, “la poesia” com a fonament, barana i pont mediador, segons la vella fórmula: *Ut pictura poesis. Ut photographia poesis*, rellegiríem esbiaixadament ara, potser embadalits per l’evident poeticitat de les mirades dels personatges retratats, que ens proposa Dídac Barquero. Perquè de retrats i de mirades, efectivament, tracta aquesta mostra. I la poesia, se’ns va incorporant secretament a la interpretació resultant, però també ho fan l’ètica i el compromís, que s’hi troben presents entre bambolines, assumits decididament enfront de la duresa de l’entorn. *Ut photographia... ethica*.

El *dictum* repristinat, per tant, en un doble apropament: “Així com la pintura, també la fotografia...” o “així com la fotografia, també la pintura”... pot exercir-se –en un cas o en un altre– reinterpretant les imatges de la naturalesa humana, enfront de les que, al cap i a la fi, es trobaran els nostres dos invitats especials. Fill i mare: la fotografia atraient l’exercici paral·lel de la pintura. Mare i fill: la pintura protegint i albergant l’emergència del document fotogràfic.

Justament, amb el suggeridor títol de *Mirades*, han volgut establir experimentalment determinats intercanvis i col·laboracions puntuals entre pintura i fotografia, fins a l’extrem d’articular, des de la praxi pictòrica, entorn de la fotografia, díptics i tríptics comuns, potenciant, amb això, els diàlegs imaginatius, elaborats conjuntament, en una sèrie ben estudiada i amb minuciositat, després d’abordar l’aventura constructiva que comentarem. Es tracta –explicat resumidament– de mostrar imatges de rostres humans, característics del context magribí, abrigats, subratllats, accentuats expressivament des de la pintura. Esguards de vida.

Viatges reals a través de les seues, no sempre fàcils, existències, sorpreses per l’objectiu i convertides en imatges, emmarcades entre discrets recursos plàstics. Missatges humans de soledat, duresa i esperança, coberts quasi perpètuament pel silenci. Però, efectivament, podem preguntar-nos: *Què hi ha davall d’eixes imatges? Davall de la fotografia feta imatge, què és possible rastrejar-hi? Davall de la pintura transformada en memòria imaginada, què oculten, en efecte, eixos rostres que ens miren de forma persistent?* Cada mitjà d’expressió –resolt en tècnica i llenguatge diferenciats– obre així la seua pròpia història i estableix decididament els seus límits i intercanvis respectius. La pintura ens parla sempre d’altres pintures. Les imatges fotogràfiques, que ens presenten, les associem directament a l’austera existència de la veu del sud, amb els seus anhels i esperances congelades, de manera indefinida.

En el fons, els enfrontaments, les distàncies o les claus d’humanitat alternativa, propiciades per formes de viure distants i distintes són clarament inevitables, ja que eixes són les condicions i, al mateix temps, també les conseqüències de les seues trobades existencials compartides. Aquestes són les regles del joc. *Ut natura humana... ars*. La naturalesa dels rostres, com a protagonistes vinculats a un context, dicta al mateix exercici artístic resultant les seues possibilitats efectives. I ací estan, mare i fill, fill i mare, per a obeir i transgredir les fronteres suggerides pels seus llenguatges artístics respectius ... Però sempre mantenint les vides alienes, en el fons centrat de les seues composicions, com a l’espera que arribe el compromís ètic implícit en cada obra.

Però, igualment podem acostar-nos, així mateix, a l'alternativa de l'*ut ars natura humana*. És a dir, les obres albergades en el mateix viatge / amb les mateixes opcions compositives, ens faciliten, als interessats i fidelitzats espectadors, un referent fortament contrastat de la naturalesa de la condició humana, imaginada sempre des de dins, des de l'ocult, des de l'invisible, a través de les mirades pròpies i alienes. Ací estan "els altres"... mirant-nos, mentre els observem entre la curiositat i la sorpresa. Aquest és el decantament investigador de Dídac Barquero, interessat per la naturalesa circumdant i pels seus habitants, per la vida i les seues aventures personals plurals.

Dos moments, per tant, d'una mateixa realitat construïda. Fotografia & pintura. Dues estratègies iconogràfiques unides, mai obertament alienes, potser simultànies, però sempre condemnades a viatjar juntes, solidificades visualment en la mateixa experiència estètica propiciada. Diàlegs interdisciplinaris –diem en veu alta– entre fotografia i pintura, equidistants davant d'una mateixa experiència estètica, *in situ*, però que ens reconduïx al seu torn –després de la vida sorpresa en les seues mirades– cap a *altres contextos humans*, en determinada mesura, *idealitzats*, trenats fins i tot de poesia i de compromís ètic.

Tot comença, sens dubte, amb un viatge planificat cap al sud, explorant la consciència pròpia, descobrint paisatges mentals, captant racons de sorpresa i soledats humanes, respirades en comuna profunditat i mostrades en la resolució de les obres exposades ara. En un cas, mirades sorpreses en directa latència contemplativa, davant de l'objectiu, obertes a la reconstrucció del tractament fotogràfic. Visions remotes de vides allunyades, en el seu conjunt. En l'altra opció –reservant les informacions rebudes i secretament viscudes ja per la fotografia–, es vol potenciar al màxim el retrobament amb l'acció reveladora i suggeridora de la pintura, transformada en abstraccions pròpies de formes i colors autònoms, amb l'abrigament de paraules i gestos d'expressivitat. Visions, les dues, construïdes i immediates.

En conjunt, ací estan –mostrats– els documents artístics, d'una imaginació plural. Dos *tempos* extrapolats des de vivències heterogènies. Una mirada interna, que roman "sota" la superfície, profunda i intimista, enfront d'altres imatges transformades en record exterior i emmarcament sobrevingut. Viatges narrats, per tant, a partir d'una història de rostres, elaborada, com diem, a dos nivells, segons dues formes interdisciplinàries de respirar –els dos creadors implicats– la naturalesa de l'art, oscil·lant temptadorament entre pintura i fotografia.

Ut pictura, photographia. Diàlegs intensos, al cap i a la fi, entre mitjans expressius. Retrobaments, així mateix, configurats per formes dispars de paisatges humans, sempre a través d'un mateix i sostingut *tour*. Una fugida exploradora, duta a terme per dues sensibilitats, per dues generacions, fill i mare, en un repte comú i simultani de *tempos* alternants... ara enigmàticament coincidents. Esguards plurals...

Romà de la Calle
*President de la Reial Acadèmia
de Belles Arts de Sant Carles. València*

MIRADES (Fotografia digital, 30x30 cm)

MIRADES és una conjunció de circumstàncies coincidents i emotives, una posada en comú de dues maneres d'entendre l'art. D'una banda, i com a eix impulsor del projecte, la fotografia. O siga imatges emmagatzemades en una càmera i, per descomptat, en la memòria de qui les va fer i el seu desig de comunicar eixa experiència en el temps. D'una altra, els significats que, ajudats per la distància, els models circumstancials em van transmetre i que reflecteixen en l'emoció de les seues mirades. Ells es van quedar allí i les imatges per mitjà de la màgia de la fotografia ens continuen mirant, com nosaltres a elles.

Estan obtingudes al Marroc, on Dídac, el meu fill, li agrada de tornar sempre amb la càmera fotogràfica, i amb aquesta i el seu "saber fer" aconseguix que el miren, o no, de maneres molt distintes. Des de la incertesa, la sorpresa, la innocència, la curiositat... també des de la tristesa davant de l'espill. *MOMENTS DE DONA** és també un projecte realitzat conjuntament en el qual una seqüència d'imatges en blanc i negre ens narren la percepció d'una dona, també marroquina, que no s'agrada davant l'espill –la càmera– i són les imatges les que ens transmeten les seues afliccions, el seu dolor.

Diu Barthes en la seua *Càmera lúcida*: "quan em sent observat per l'objectiu, tot canvia, em constituïsc en l'acte de 'posar', em fabrique instantàniament un altre cos, em transforme, m'avançe en imatge.

Jo com a pintora, acompanye algunes d'eixes imatges, transformades ja en memòria, amb traços, color, també paraules (un altre codi), per a fer-nos reflexionar i recordar que són això, imatges el que veiem, còpies d'uns referents humans, enganys visuals en definitiva. Però en això consisteix l'increïble i apassionant de l'art. Ens fa veure, mirar, percebre, apropiar-nos i gaudir d'una altra realitat.

Tot el conjunt de díptics i tríptics (foto + pintura) tenen la proporció àuria, per tractar d'aproximar-nos en el seu format a la perfecció estètica que els artistes clàssics ens van transmetre i buscar que l'harmonia constituïska una raó més d'aquest projecte.

M.ª Lluïsa Pérez Rodríguez / València, abril de 2015

* Composició fotogràfica seleccionada pel MUA en la V Convocatòria de *Mulier Mulieris* de l'any 2011.

MOMENTS DE DONA, (Detall) Seqüência fotográfica digital. Paper de fibra s/ dibon, 66 x 200 cm

MOMENTS DE DONA

Els estats d'ànim de les dones es reflecteixen moltes vegades davant l'espill. Com ens veiem? Com ens sentim, si la imatge que ens retorna no és l'esperada, la somiada?

Ens emmascarem per mitjà de maquillatges, postissos, colors, ungüents..., però no podem enganyar la nostra mirada, a nosaltres mateixes. Les màscares són per als altres, la nostra aparença. Davant els nostres ulls, el rostre ens parla, ens diu d'angoixes, de desitjos, d'incerteses; no ens enganya. Agradar als altres o a nosaltres mateixes? Aparençar el que no som o tractar d'enganyar-nos davant l'espill?

Aquest és el plantejament del projecte. La cara de la dona, els seus gestos, els seus canvis, les seues tristeses... en aquest cas davant la càmera fotogràfica, que funciona com el reflex davant l'espill, i ens transmet els moments canviants pels quals passa.

La intensitat dels distints tons de grisos, que es van intensificant a mesura que avança la seqüència, ens permet, igualment, submergir-nos en la desesperança que el mateix color fosc ens transmet.

La composició en forma de seqüència està constituïda per 36 imatges de 13,31 x 20 cm de grandària, que ocupen un espai total en el plafó de 66 x 200 cm. Així, s'estableix una lectura a manera de narració figurativa d'esquerra a dreta, per les quatre fileres i les nou imatges que conté cada una d'aquestes, la qual cosa afavoreix el ritme de la seua visualització.

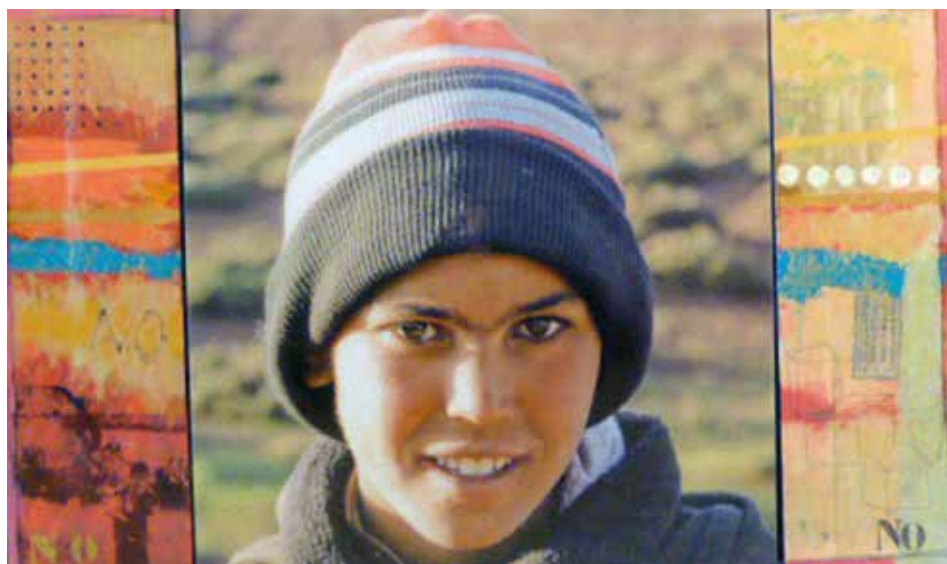
MIRADES, (100 x 170 cm)

MIRADES, (100 x 170 cm)

MIRADES, (100 x 170 cm)

MIRADES, (60 x 99 cm)

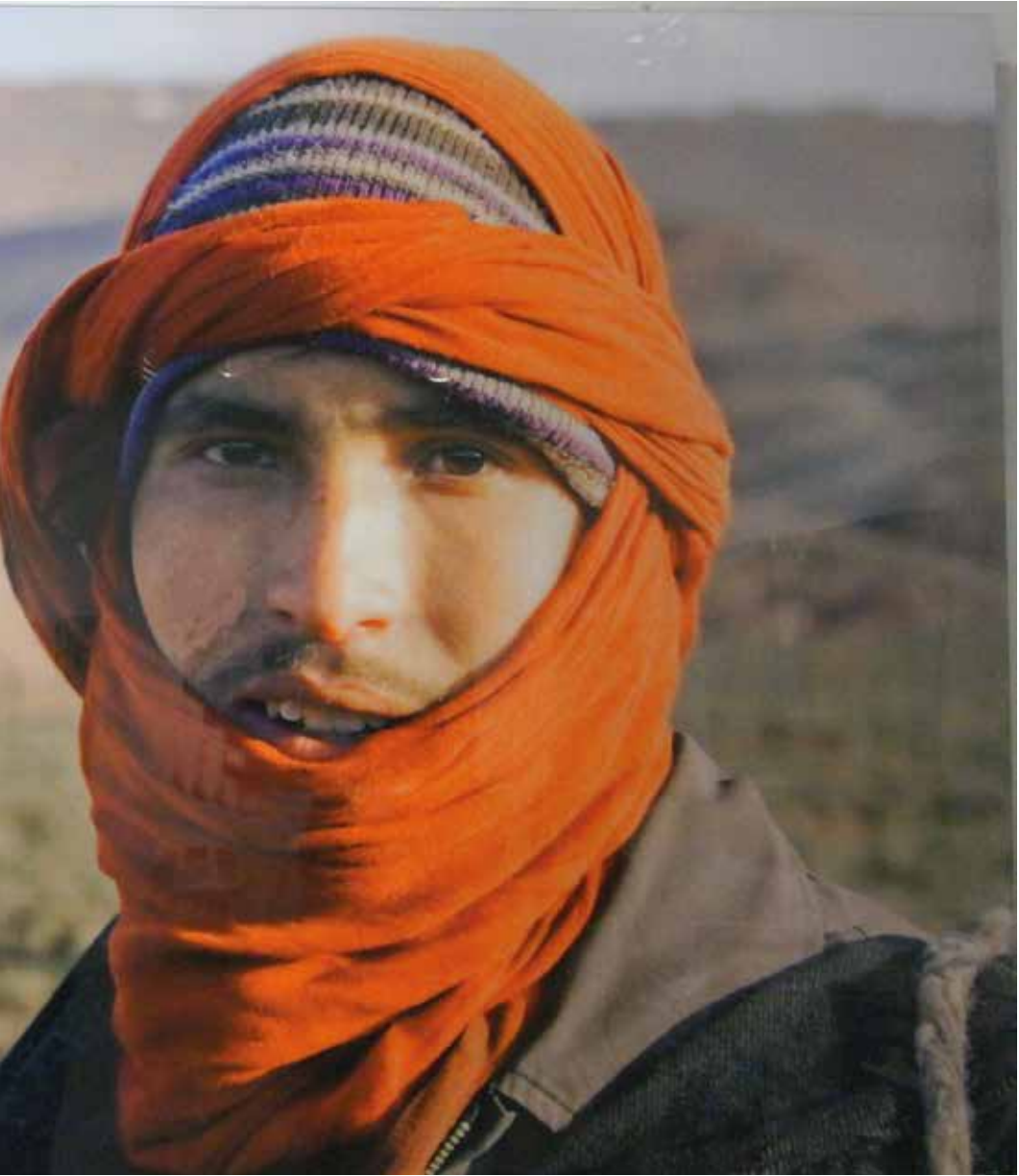
MIRADES, (60 x 99 cm)

MIRADES, (100 x 170 cm)

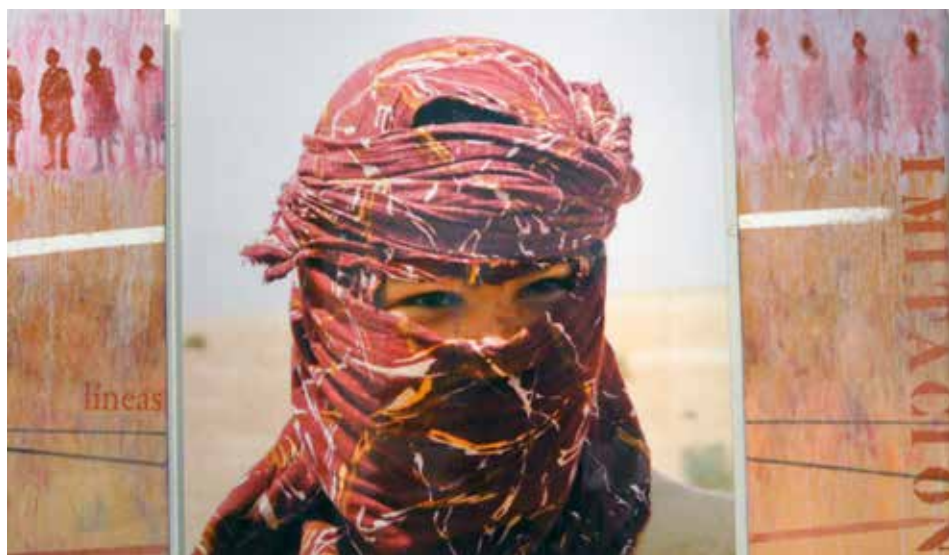
MIRADES, (100 x 170 cm)

MIRADES, (100 x 170 cm)

MIRADES, (60 x 99 cm)

MIRADES, (100 x 170 cm)

MIRADES, (60 x 99 cm)

MIRADES, (30 x 50 cm)

MIRADES, (60 x 99 cm)

MIRADES, (60 x 99 cm)

MIRADES, (30 x 50 cm)

M.ª LLUÏSA PÉREZ RODRÍGUEZ

marialuisaperezr.blogspot.com

FORMACIÓ

Naix a Alcoi (Alacant) en 1945. Inicia la seua formació artística a l'Escola Municipal de Belles Arts d'Alcoi amb els professors Ramón Castañer i Rafael Aracil Ruescas. Ingressa i realitza estudis de Belles Arts a l'Escola de Sant Carles de València en el període 1963 – 68 i es llicencia en les especialitats de Pintura i Gravat. L'any 1989 obté el títol de Doctora Cum Laude per la Universitat Politècnica de València i l'any 1994 obté la plaça de professora titular a la dita Universitat, on ha impartit docència en la Facultat de Belles Arts fins a l'any 2010. Actualment desenvolupa distints projectes artístics. Ha participat durant tots aquests anys en 25 exposicions individuals, 97 de col·lectives i 10 Fires Internacionals d'Art.

PREMIS I BEQUES

Premi de pintura del governador vilvil d'Alacant en el IV Saló de Tardor d'Alcoi (1963)

Mencions honorífiques en el V i VI Saló de Tardor d'Alcoi (1964 – 1965)

Premi de Gravat del Ministeri de Cultura per a les Escoles de Belles Arts (1967)

II Premi de Pintura Galeria Estil de València (1967)

II Premi de Dibuix "El Micalet" de València (1968)

II Premi Biennial Internacional de Pintura d'Alcoi (1973)

II Premi Ciutat de Xàbia (1985)

Beca de Paisatge a El Paular de Segòvia, patrocinada per la Fundació Izquierdo Besante. (1967)

Distints beques del Ministeri de Cultura en el període de la realització dels seus estudis.

OBRES EN INSTITUCIONS I ESPAIS PÚBLICS

Universitat Politècnica de València

Escola d'Arts Plàstiques de la Universitat Autònoma de Sinaloa, Mèxic

Excm. Diputació d'Alacant

Institut Nacional d'Educació Física i Esports de Catalunya. Generalitat de Catalunya

Excm. Ajuntament d'Alcoi (Alacant)

Excm. Ajuntament de Xàbia (Alacant)

Grup assegurador Catalana/Occidente (diversos punts del territori nacional)

Club de Golf de Tonsberg (Noruega)

Club de Tennis d'Alcoi (Alacant)

Club Social Camp de Golf de Xàbia (Alacant)

Col·legi Pares Agustins d'Alacant

Nombroses obres en col·leccions privades, tant a Espanya com a l'estranger.

Ha col·laborat en diverses publicacions didàctiques i artístiques, així com en la publicació i difusió de projectes de llibres artístics, patrocinats pel Departament de Dibuix de la Facultat de Belles Arts de València.

PUBLICACIONS

Actes del Congrés Internacional "El dibujo del fin del milenio". Títol: "El cuerpo y su entorno como elementos significantes del dibujo en el arte contemporaneo".

El autorretrato o la identidad ante la cámara fotográfica. Llibre complet.

"El cuerpo creado. Representaciones del cuerpo en la contemporaneidad. MUA. Un capítol d'aquest.

FIGURAMA. Catàleg de caràcter internacional. Un capítol d'aquest.

"Autorreflexión sobre una tesis". Revista *Ciudad*. Alcoi (Alacant)

Catàleg *La mar d'Art II*. Títol: "El arte como participación". Xàbia (Alacant)

Catàleg *La mar d'Art V*. Títol: "Espacio Público". Xàbia (Alacant)

Catàleg *Antonio Pérez Jordá: 50 anys de cartells 1936-1986*.

Catàleg *La memoria de una mirada. Fotografías de Antonio Pérez Jordá*. Títol: "Un enfoque distinto".

I Certamen de Narrativa Breu "Una ciutat sense violència contra les dones". Títol: "*Missatge utòpic o real*". Ajuntament de València

II Certamen de Narrativa Breu "Una ciutat acollidora". Títol: *Ofelia*. Ajuntament de València.

VIII Certamen de Narrativa Breu. "Dones construint la ciutat". Títol: "*Construint ciutat*". Ajuntament de València.

Llibre de poemes il·lustrat *Paraules en el buit*, amb ISBN, en la col·lecció "Llibres d'Autor".

EXPOSICIONS INDIVIDUALS I COL·LECTIVES DELS ÚLTIMS 4 ANYS

2014. *Festival Mirades de Dones*. Comissària i artista. Museu Arqueològic i Etnogràfic Municipal Soler Blasco, Xàbia (Alacant)

Solidària. Artistes valencians amb el Sàhara. Centre Cultural La Nau. València

Projecte multidisciplinari *Art al Vent XI*. Gata de Gorgos (Alacant).

Individual *New York en Valencia*. Restaurant El Colmado de la Ribera. València.

2013. *Projecte Mirades*. One Project. Art Madrid 2013. Madrid

Homenatge al llibre. *Bibliofilia*. Obra pròpia. València.

Art al Vent X. Projecte multidisciplinari. Gata de Gorgos (Alacant).

Col·lectiva *Xàbia en Aachen* (Alemanya).

Col·lectiva *Llenguatges compartits*. L'Àgora, Alcoi (Alacant)

Col·lectiva *El poder del rojo*. Obra pròpia. Espai multidisciplinari d'art.

Col·lectiva *Los artistas de Al Marge*. Al Marge Espai d'Art. Xàbia (Alacant).

- 2012.** *Col·lectiva 30x30x3.* Al Marge Espai d'Art. Xàbia (Alacant).
Col·lectiva De dos en dos. Al Marge Espai d'Art. Xàbia (Alacant).
Col·lectiva Et labora. Las Cigarreras. Cultura Contemporànea. Alacant.
Col·lectiva Al Marge en Mr. Pink. La natura. València
Art al Vent IX. Projecte multidisciplinari. Gata de Gorgos (Alacant).
Individual Mis paisages. Espai d'Art del Corral del Pato. Gata de Gorgos (Alacant).
Col·lectiva A diario. Club Diari Levante. València
- 2011.** *Col·lectiva Crimen '011.* Centre Cultural l'Estació. Dénia (Alacant).
Compartida Mirades. Ca Revolta, València.
Col·lectiva El fill del forner que feia versos, a Vicent Andrés Estellés. Centre Cultural Convent de Sant Francesc. Museu de la Ciutat. Benicarló, Benimodo i Burjassot.
Seleccionada en la V Convocatòria d'Arts Plàstiques pel MUA d'Alacant.
Art al Vent VIII. Projecte multidisciplinari. Gata de Gorgos (Alacant).
Fira Internacional del Llibre d'Art i el Disseny Arts Libris 2011. El Quixot: 2a part. Santa Mònica. Barcelona (expositor Facultat de Belles Arts).
Col·lectiva De dos en dos. Al Marge Espai d'Art. Xàbia (Alacant).
Col·lectiva Apertura de Al Marge. Espai d'Art. Xàbia (Alacant).
Compartida Miradas. Espai d'Art Al Marge. Xàbia (Alacant).
Col·lectiva Homenaje a Miguel Hernández. Castell d'Alaquàs. Alaquàs (València).

DÍDAC BARQUERO

Dídac Barquero ha estat vivint i formant-se en distints camps de la creació des de fa molts anys. Però podríem dir que és neòfit en exposicions d'art. Tot el que realitza, tant en fotografia com en agricultura, és per pur plaer. Ha viscut al costat de sa mare l'experiència de l'art, de la pintura principalment. I la fotografia, sense ell a penes percebre-ho, ha format també part de la seua vida, gràcies al seu iaio sobretot, que tenia eixa mirada especial per a traure de l'entorn, de la quotidianitat, imatges belles, interessants. Sempre ha estat, per tant, envoltat d'aquestes. D'aquesta manera ha après a mirar, a descobrir i a saber transmetre les emocions que van acumulant-se en la percepció i en el bon fer, siga quin siga el mitjà, sempre que hi haja sensibilitat per a això. En tot, des de saber organitzar un camp d'encisams, captar l'elegància sinuosa d'una *Mantis religiosa* o demanar-li una mirada i un somriure a un xiquet, és creatiu. Només cal fer-ho, estimant. No hi fa falta currículum.

PUBLICACIONS DEL CENTRE OVIDI MONTLLOR

- 2002 1. ANTONI MIRÓ. Sota l'asfalt està la platja. (o el Molinar)
- 2003 2. CHO SANG-HYUN. L'inexpressionisme (Itinerant 2003-2004)
3. JORDI VILA. El soroll de món.
4. MÓN D'ANTONI MIRÓ. (Itinerant 2003-2004)
5. DE PAPER. Col·lectiva. (Itinerant 2003-2004)
6. SENTO MASIA. Renasentisme (Itinerant 2003-2004)
7. EUSEBI SEMPERE. Serigrafies. (Itinerant 2003-2004)
- 2004 8. JOAN PERIS. Textures de temps.
9. L'OVIDI CANTANT. Imatges i texts.
10. ROC CANDELA. De dalt a baix.
11. BRUNO RINALDI. Les arrels d'Europa. (Itinerant)
12. ALCOIANS I NO. Col·lectiva.
13. ART DELS 70. Col·lectiva. (Itinerant 2004-2005)
- 2005 14. RAMÓN PÉREZ CARRIÓ. Paisatges de la Bretanya.
15. ANTONI MIRÓ. A l'Ovidi. (Itinerant)
16. AL VOLTANT DE L'OVIDI. Col·lectiva.
17. IMATGES DE L'OVIDI. Col·lectiva.
18. LLUIS SANUS. Anatomies i nova tauromàquia.
19. JOLANTA STUDZINSKA. Alcoi-Lublin.
20. L'AIGUAFORT. Col·lectiva. (Itinerant)
- 2006 21. DES DE L'HAVANA. Rafael Acosta i Alberto Sauri.
22. RAFAEL AMORÓS. Ser pensar fer conviure.
23. DAVID PASTOR. Hores i menuts.
24. PEP CANTÓ. Pintures d'un hivern obscur.
25. JOAN MIRÓ. Femmes.
26. EDUARD CORBI. L'altre jo L'altre Alcoi.
27. RAFAEL ARMENGOL. La Cambra degli Sposi.
- 2007 28. ENRIC M. PIERA. De la terra ignota, a la terra perduda.
29. ALEXANDRE SOLER. Somnis i malsons.
30. RAMON MOLINA. Finestres.
31. JOSEP GRAU GARRIGA. Dibuixar (Itinerant).
32. AURELIA MASANET. De lleugers paisatges dormits en l'aire.
33. BEATRIZ RICO. Cares i Creus.
34. MÓNICA JOVER CALVO. Paisatges en la memòria.
- 2008 35. NÚRIA FUSTER. Appomattox.
36. VANESSA PALACIOS I PASCUAL. Des de la intimitat.
37. MILA GÓMEZ I VITORIA. Joies del S. XX i XXI.
38. JOLANTA STUDZINSKA. Ciutats.
39. EDUARD. Xelo, a la memòria.
40. LASTRES. La pel·lícula del temps.
41. Mª LLUÏSA PÉREZ. Des de la melangia de la memòria.
- 2009 42. ARCADI BLASCO. Innovador de l'art i la tècnica ceràmica.
43. JOSEP SOU. El bosc de les paraules.
44. XAVIER PÉREZ VAQUER. Darrers Retrats.
45. XIMO CANET. Safrà, canyella... diàlegs íntims amb les espècies.
46. JOAN BENNASSAR. Camí de llenaire.
- 2010 47. CHO SANG-HYUN. Pintures-Monotips.
48. XAVI CARBONELL. My son can do it, too.
49. GERARD GIMONA. Antologia personal.
50. MIQUEL MARTÍ I POL I ANTONI MIRÓ. Mirades creuades.
51. MATEU GAMON. L'instant de la llum.
52. TOT RECORDANT. VICENT MOYA, Homenatge.
- 2011 53. JAUME ROCAMORA, Encast determinant.
54. ANGELA MALYSHEVA / FRANCESC PIERA. Caleidoscopi.
55. HANAMARO CHAKI. La cançó d'un somni.
56. JORDI VILA LLÀCER. Infinitud.
57. FERRAN GISBERT CARBONELL. Hores.
58. JUST CUADRADO. En la memòria (homenatge).
- 2012 59. CRISTINA ESCAPE. L'essencial és invisible.
60. OVIDI 70 ANYS. Antoni Miró.
61. D. MILLÁN. Art Variat.
- 2013 62. ANTONI MIRÓ. Transeünts.
63. WENCES RAMBLA, Paisatges de la Ment.
64. ORFEU I PARIS, Animes perdudes.
- 2014 65. VANESSA PALACIOS. Mirades.
66. DAVID PASTOR. Vermell 24.
67. RUBÉN FRESNEDA, Alfanumèrics
68. TINO PLA, Nus
- 2015 69. ART JOVE ALCOIÀ. Generació XXI (Homenatge a Ovidi)
70. MARIA LLUÏSA PÉREZ I DÍDAC BARQUERO, Mirades

CENTRE
OVIDI
MONTLLOR
A L C O I